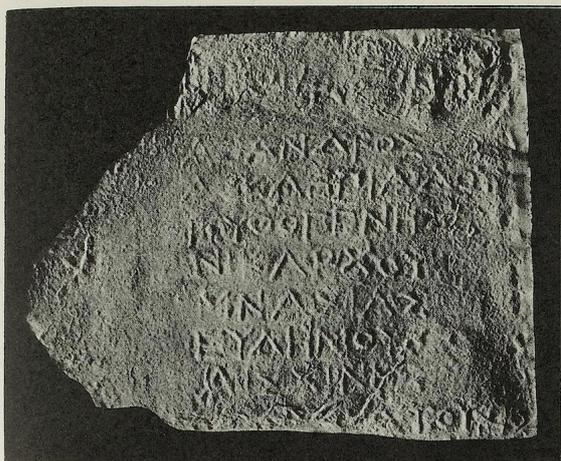

ὑπῆρχε γραπτὴ τις παράστασις ἢ σύμβολον· τὸ δεύτερον εἶναι πιθανώτερον, διότι ἐν ᾧ ἐσώθη πολὺ τῆς στήλης ἐνταῦθα, οὐδὲν ἔχνος γράμματος διακρίνεται· ἔχει δ' ἀποτριβῆ ἢ ἐπιγραφῆ ἐκ τῆς πάλαι ἐν ὑπαίθρῳ ἐκθέσεως ἰκανῶς· ὕψ. γραμμ. 0·009-0·017, διάστιχ. 0·009·

7 (ἐπιγρ. ἀριθ. 223): ἀνάθεσις ὑπὸ φρουρῶν (:).

[1] [- - - - - ὁ ἀρχι-]
 1 φρουρὸς καὶ οἱ φρουροί; οἱ ἀ[νέ]θηκ[αν·
 Ἄσανδρος
 Ἀ[σ]κληπιάδου·
 Πυθογένης
 5 Νικάχου·
 Μνασίας
 Ἐδδήμου·
 Αἰσχίν[ης
 - - - κρ]άτου.

Εἶναι πιθανὸν ὅτι οἱ ἀναθέντες ἦσαν ἢ οἱ πέντε ταγοί, ἢ μᾶλλον ὁ ἀρχιφρουρὸς καὶ οἱ φρουροί, καί-τοι οὗτοι φέρονται ἀναπιθέντες τῇ Ἀθηνᾶ Πολιάδι πάντοτε· ἀλλὰ τὰ σκιδώδη ἔχνη τοῦ στίχ. 1 εὐνοοῦσι μᾶλλον τὴν συμπλήρωσιν ταύτην, χωρὶς, ἐννοεῖται, νὰ ἀποκλείωσι καὶ ἄλλους ἀρχοντας. Ἐν τῷ ἄνω ἀριθ. 51 ἀναθήματι ἐμφανίζονται ὁ ἀρχιφρουρὸς μετὰ δέκα συμφρουρῶν.

Ἰγνη ἀβέβαια γραμμάτων διακρίνονται ὑπὲρ τὸν πρῶτον στίχον ἐν τέλει. Ἰγνος δὲ Κ τοῦ πατρικοῦ τοῦ τελευταίου ὀνόματος διακρίνεται ἀσφαλῶς.

Ἦν ἀναθέντων οὐδεὶς εὐρέθη ἐν ἄλλῃ ἐπιγραφῇ ὁμώνυμος κατ' ἀμφοτέρω, πολλοὶ ὅμως ἄλλων πατρικῶν ἢ πατέρες ἀρχόντων.

Ἄριθ. 224 (εἰκ. 8· καταλ. ἀριθ. 190). Στήλη λευκοῦ μαρμάρου, λίαν λεπτή, ἄνω μόνον ἀκέραιος, ἐνθα φαίνεται λήγουσα ἀπλῶς ὀριζοντίως ἄνευ γείσου. ὕψ. 0·06, πλ. 0·14, πάχ. 0·025.

Εὐρέθη ἐγγὺς τῆς πύλης, ὅπου ἢ προηγουμένη· διὰ τῶν ἐκεῖ ἀνασκαφῶν εὐρέθη κτίσμα τι καὶ πληθὸς θραυσμάτων ἀγγείων ποικιλωτάτων (βλ. ΠΑΕ 1914 318-319).

Ἡ ἐπιγραφὴ ἐγχαράχθη λίαν ἀβαθῶς καὶ ἐπιμελῶς· ὕψ. γραμμ. 0·006-0·016, διάστ. 0·004·

8 (ἐπιγρ. ἀριθ. 224): ἀνάθεσις τῇ Ἀρτάμειδι.

- - - τῷ Πατρ[ο-
 κλείᾳ] Ἀρτ[άμειδι.

Τὸ πρῶτον γράμμα τοῦ πρώτου στίχου ἦτο Τ· κατὰ ταῦτα δὲν δυνάμεθα νὰ ἀναγνώμεν Σ]ωπά-τρ[ι]α ἢ τι ὅμοιον· τοῦ δευτέρου στίχου τὸ πρῶτον γράμμα ἦτο Α, τελικὸν ἄρα τοῦ διαλεκτικῶς ὡς ἐπιθέτου ἐκφερομένου πατρικοῦ, ὅπερ συνεπληρῶσαμεν παραδείγματος ἕνεκα. Τὸ δὲ τελευταῖον γράμμα τοῦ αὐτοῦ στίχου ἦτο ἐπίσης Α· οὕτως ὁ διαλεκτικὸς τύπος τῆς θεᾶς ἦτο Ἄρταμ[ις], οἷος καὶ ἐν ἐπιγραφῇ τῆς Φαρσάλου IG IX² 239 ἐμφανί-ζεται.

Ἄριθ. 225 (καταλ. ἀριθ. 216). Στήλη φαιοῦ μαρμάρου, ἀριστερὰ μόνον ἀκέραιος· δεξιὰ καὶ κάτω ἐλλείπει ἐλάχιστον, ἀποκοπέν. ὕψ. 0·69, πλ. 0·42 (τὸ ὀλικόν), πάχ. 0·13.

Εὑρομεν αὐτὴν κατὰ μῆνα Σεπτέμβριον τοῦ ἔτους 1911 ἐντετειχισμένην ἐπὶ τῆς δεξιᾶς παραστάδος τῆς θύρας τῆς ἐν Δερελί οἰκίας τοῦ ἱερέως Παπαδημήτρη, ὅστις λέγει ὅτι εὑρεν αὐτὴν « ἔς τὰ ντουδάρια » ἤτοι ἐπὶ τῶν σωρῶν λίθων, τῶν ἐγ-